

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

ĂSA AVDIC

INSULA MORTII

PSUF – Protectoratul Suediei sub Uniunea Prieteniei

Vezi, de asemenea, și Regatul Suediei

Protectoratul Suediei sub Uniunea Prieteniei, în vorbirea autohtonă.

Protectoratul Suediei este o țară din Uniunea Prieteniei. Independența ei este o sursă de controverse.

Țara este recunoscută de 107 dintre cele 193 de state din componența Organizației Națiunilor Unite, printre ele numărându-se și SUA, dar contestată de celelalte protectorate din Uniunea Prieteniei.

Un prim pas către înființarea Uniunii Prieteniei a fost făcut după căderea Zidului Berlinului din 1989 și după evenimentele care au urmat. În Suedia și Finlanda s-a instituit legea marțială și guvernarea din aceste țări se afla sub incidența alianței de apărare încă din 1992. Norvegia s-a alăturat mai târziu. În 17 februarie 1995, parlamentul Protectoratului Suediei se declară membru integral al Uniunii Prieteniei. Blocul vestic n-acceptă această declarație și multe state membre ale Organizației Națiunilor Unite consideră încă Protectoratul Suediei ca fiind o țară independentă. Protectoratul Suediei are control *de facto* și *de jure* asupra întregului său teritoriu, însă este în același timp supus legilor comune ale Uniunii Prieteniei, care înlocuiesc legile locale. Curtea Internațională de Justiție din Haga nu estimează că includerea statului în Uniunea Prieteniei este o încălcare a legilor internaționale.

Protectoratul Suediei nu mai este stat membru al Organizației Națiunilor Unite și a părăsit și Comunitatea Europeană înainte de desființarea acesteia.

Respectiv, **Protectoratul Suediei** este delimitat la est de Protectoratul Finlandei sub Uniunea Prieteniei, la vest de Protectoratul Norvegiei și în sud-vest de Danemarca, unde granița este închisă din 1992. Capitala Protectoratului Suediei este Stockholm.

Enciclopedia Internațională, 2016

STOCKHOLM
PROTECTORATUL SUEDEI
MAI 2037

Doi dintre ei erau la conducere. El se ocupa de interogatorii, ea stătea lângă el. Asta, la început. Ea va prelua controlul mai târziu. Era o tactică pe care o folosiseră de multe ori și care, de obicei, funcționa. Era bine să aibă un element-surpriză de partea lor. Cei mai mulți oameni picau în plasă: presupuneau că el era șeful și că ea doar executa, că el era cel competent, iar ea, o simplă subordonată, pe post de asistent sau secretară. Nici pomeneală de așa ceva. În realitate, de ea ar fi trebuit să se teamă. Făceau echipă bună. Învățaseră de-a lungul anilor să lucreze împreună. Unul era dur și protocolar, celălalt era blând și bun. Uneori schimbau subit rolurile, chiar în mijlocul interogatoriului, ca să-l zăpăcească și mai mult pe cel anchetat, dar și pentru că puteau. Însă mai tot timpul ea era cea care reușea să-i facă să cedeze.

Zâmbi în sinea ei, încercând un minunat sentiment de satisfacție când se gândea la cât de bună era în munca ei, însă și pentru că zări un loc liber de parcare chiar lângă intrarea 302. Trase brusc de volan, dar intră un pic și pe celălalt loc de parcare și se opri cu botul mașinii într-o parte. Băgă maneta în marșarier, dădu înapoi, pe urmă se alinie și parcă impecabil. Își luă geanta de pe scaunul din dreapta, coborî din mașină și merse până la lift. Când ajunse acolo, arătă insigna la cameră și i se confirmă identitatea. O enerva că, deși făcea parte din cercul celor de încredere, tot trebuia să se supună acestui gen de examinare. Însă, după cum fusese informată, regulile erau aceleași pentru toți. Până și Președintele trebuia să se aplece și să-și arate legitimația, ca să i se permită accesul. Cel puțin, așa îi spusese el. Era important pentru Președinte să dea impresia că făcea parte din echipă, deși știa toți că nu era tocmai așa. De fapt, reflecta

Resc...

ea în timp ce liftul cobora, nici măcar nu știa sigur cine făcea parte din „echipă”. Își cunoștea colegii cei mai apropiați; asta era cel mai important. Avea încredere în Președinte. Nu era totuna cu a-l cunoaște, dar nu se aștepta la mai mult. Trebuia să fie suficient.

Păși în lift și imediat în spatele ei ușile se închiseră ușor, cu un fâșâit abia perceptibil. Liftul urcă. Înăuntru se simți ciudat, ca și cum era în imponderabilitate și abia dacă-și dădu seama că se afla în mișcare, însă apoi, când ușile se deschiseră din nou, era deja la etajele superioare ale clădirii. De la ferestre se vedea o panoramă splendidă a orașului, în depărtare se zărea portul și, dincolo de el, arhipelagul și largul mării. Era oarecum confuză și, în același timp, cuprinsă de un sentiment de alinare și îngrijorare, imaginându-și că orizontul nu era nimic altceva decât o iluzie optică, și nici pe departe o margine, ci doar limita fizică a ochiului. „Se pot întâmpla multe acolo”, se gândi ea. Dar, mai devreme ori mai târziu, totul va fi adus de ape pe uscat. Așa cum avea să se întâmple și cu conținutul servietei pe care o ducea. O considera ca fiind o epavă eșuată pe plajă, zăcând acolo ruginită. Era datoria ei să strângă, să facă ordine. Datoria ei și a lui. Făcuseră asta de multe ori și încă simțea un nod în stomac doar gândindu-se la ce urma.

Când intră în vestiar, el era deja acolo, încheindu-se la ultimii nasturi ai uniformei.

– Oh, văd că ești încălțată cu pantofii tăi norocoși, spuse el cu un zâmbet în colțul gurii.

Ea se descălță de pantofii negri cu tălpile roșii și-i puse în dulăpiorul ei. Erau pantofi scumpi, pe care sora ei îi trimisese din străinătate. Era o prostie, însă ajunsese să creadă că-i purta noroc culoarea roșie. Nu era superstițioasă de felul ei, dar se obișnuise ca de fiecare dată când făcea ceva important să poarte ceva roșu și nu îndrăznea să renunțe în acea clipă la prejudecățile ei.

– Mă bucur să-i văd, continuă el. Probabil că vom avea nevoie de noroc astăzi. Chiar dacă nu vorbim direct cu femeia.

Ridică privirea către el. Presimțirea rea o făcu să simtă din nou senzația de nod în stomac, mai acut de data asta.

– Anna Francis? E tot... indispusă? Sau cum ar trebui să spun?

– Nu știu, răspunse el ridicând din umeri. N-am idee cum ar trebui să-i spunem. Însă, oricum ar fi, se pare că tot facem asta. Te aștept afară.

El își lovi călcâiele, făcu un semn prostesc de salut, un salut pe care-și permitea să-l facă doar când erau ei doi, și ieși din vestiar. Ea își dezbracă sacoul și fusta și-și scoase uniforma din dulap. Era destul de caraghios să se ferechezuiască purtând haine de firmă importate ilegal și încălțată cu pantofi doar cât dura drumul cu mașina, pentru ca mai apoi să se schimbe de ele imediat ce ajungea la serviciu, dar asta o făcea să se simtă o persoană normală. Desigur că nu-i plăcea, însă dată fiind poziția ei, își putea permite să se aranjeze și să-și pună alte haine, doar că nu voia să vorbească prea mult despre asta. Cel puțin așa credea. Nu se plânsese nimeni de rochia ei scumpă, iar ea nu întrebasese niciodată. Când își pune uniformă bleumarin, devenea o rotiță într-un mecanism despre care nu știa de unde începea și unde se sfârșea. Însă știa că funcționa. Cel puțin în mare parte – și pe undeva, mulțumită ei și colegului său. Ei erau programul antivirus din interiorul computerului. Ei erau cei care făceau actualizările necesare.

Își încheie ultimii nasturi ai uniformeii, merse în dreptul oglinzii, unde se privi cu o expresie de nemulțumire. Fiul ei cel mic încă se strecura în patul ei noaptea și nu stătea locului o clipă. Era ca argintul-viu. Noaptea trecută, la fel ca în multe alte asemenea nopți, spre dimineață, ajunse să doarmă ea în pătuțul lui vreo două ore, cu picioarele atârându-i mult în afară. Își frecă obrajii cu putere, de parcă ar fi vrut să șteargă oboseala, apoi scoase un elastic de păr și cu mișcări exersate își strânse părul castaniu într-o coadă. Deschise robinetul, își clăti mâinile și netezi vreo două fire de păr alb care refuzau să stea lipite de cap. Gândul îi fugi la primăvara care se lăsa

Reașteptată și-și dădu seama că de o perioadă bună de timp nu mai văzuse soarele. Se gândi la cele trei săptămâni de vacanță pe care urma să le aibă în vară, întrebându-se dacă vor avea timp să meargă la căsuța pe care o închiriau, de obicei, și dacă afinele aveau să se coacă până atunci sau dacă le vor rata și vara aceea. Nu era nicio dată sigură de concediu. Vara trecută își luase doar patru zile. „Probleme interne“ care trebuiau rezolvate. Asta-i viața. „Trebuie, pur și simplu, să accepți că astfel de lucruri vin la pachet cu genul ăsta de serviciu“, își spuse ea. Ridică servieta și ieși din vestiar.

El aștepta afară și porniră împreună pe coridor către ușa cu grilaj. Acolo fură percheziționați, dar când gardianul vru să deschidă servieta, ea puse iute mâna pe încuietoare.

– Asta nu trebuie deschisă. Verifică-ți lista!

Gardianul merse la cabina lui și ridică o stație de emisie-recepție de culoare neagră. Ea urmări prin geamul antifonic cum vorbea. Bărbatul încuviință când primi un răspuns, după aceea ieși din cabină și făcu un semn din cap către servietă.

– Puteți trece!

Ușile se deschiseră. Pe urmă se închiseră în spatele lor. Trecură câteva secunde, apoi lumina din colț își schimbă culoarea din roșu în verde și următorul set de uși se deschise. Ura momentul acela, de fiecare dată cu aceeași intensitate, când se afla blocată între uși. O făcea să se simtă prizonieră. Ca și cum n-ar fi fost nicio diferență între ea și cei din spatele ușilor.

*

Următorul coridor era luminat slab. Neoanele din tavan erau prea distanțate, iar oamenii intrau și ieșeau din penumbră și din lumina difuză care venea direct de deasupra. Semănau într-un fel cu niște cadavre umblătoare. Sunetele erau înfundate; pașii abia dacă se auzeau. El mergea chiar în fața ei, iar ea îi urmărea linia spatelui. Ajunseră la o fereastră din perete, el ciocăni și apărură un bătrân

ÎNCEPUTUL

Anna

E destul de ciudat cum percepem cu adevărat o altă persoană. Fiindcă a desluși cu adevărat înseamnă să fii îndrăgostit, să remarci deodată acea persoană, oricare ar fi ea, oriunde ar fi ea, de parcă ar fi prima oară când o vezi. Când mi-am dat seama prima dată cine era cu adevărat Henry Fall, munceam deja în aceeași unitate de ceva vreme și partea ciudată este că un gest mărunț m-a făcut să-l remarc.

Fuseserăm invitați acasă la șeful nostru, un bărbat tânăr cu ambiții mari, despre care se spunea că era persoana potrivită pentru „eficientizarea operațiunilor”. Toți membrii unității se aflau acolo, puțin stânjeniți și străini unii față de alții, ferchezuiți și mai bine îmbrăcați decât de obicei și ținând în mâini, în loc de obișnuitele cești cu cafea, pahare cu vin. Mulți dintre ei purtau haine nou-nouțe și păreau țepeni. Observasem o etichetă de preț care atârna la gâtul secretarei noastre, o femeie în vârstă cu o coafură în formă de coif. Poate că încă avea chitanța în geantă și plănuia să returneze hainele a doua zi. Și să-și recupereze cupoanele. Mi-o și imaginam la casa de marcat, cu bluza într-o pungă din plastic, reproșând calitatea proastă, mărimea, cusătura îmbrăcămintei. Și fața obosită și puternic machiată a celei de la teaguea. Într-o astfel de dispută, probabil că secretara ar fi ieșit triumfătoare.

Înainte a cinei propriu-zise, care fusese servită într-o cameră de zi spațioasă cu vedere spre golf, ne-am delectat cu Rotkäppchen¹

¹ Vin spumant produs de o firmă originară din Saxonia-Anhaltină, Germania. (n.red.)

dintr-un bar mobil sub forma unui cărucior din crom plin cu sticle. Stăteam acolo enervată de faptul că un mucos cum era șeful nostru își permitea un apartament luxos într-una dintre cele mai noi clădiri din Lidingö, cu vedere la Karlsudd și la baza militară Tynningö, unde se servea băutură scumpă importată din Occident; ceea ce însemna, probabil, că avea rude sus-puse (o explicație și pentru felul în care a obținut slujba). Henry stătea în picioare, așa cum stătea mai tot timpul, fără să participe la discuție. Deodată, îl văd cum pune mâna cu nonșalanță pe o sticlă de coniac scump, își toarnă un pahar, îl dă pe gât repede și pe urmă pune încet paharul pe cărucior de parcă nu se întâmplase nimic. De fapt, nu fusese un gest prea politicos; și chiar dacă ar fi fost vorba despre o altă persoană, ar fi indicat alcoolism, nervozitate, slăbiciune și proastă creștere. Dar fiind vorba despre o persoană cu atât de mult control de sine cum era Henry, gestul lui părea să indice o sete chinuitoare, aproape de dependență. Când l-am văzut pe Henry dând pe gât coniacul ăla, am înțeles pentru prima oară că era posibil să nu fie bărbatul care credeam că era și că s-ar fi putut dovedi periculos pentru mine.

De cum l-am observat pe Henry, am început să văd și mai multe lucruri. Totul apărea deodată precum ciupercile după ploaie. Inițial, nu distingi nimic și apoi, deodată, tot pământul e plin de ele. Următorul lucru care mi-a atras atenția la Henry a fost râsul lui. Era un bărbat care râdea. Poate că nu pare cine știe ce, însă cei mai mulți bărbați nu râd. Zâmbesc ușor, poate tușesc un pic, chicotesc puțin, dar nu râd cu adevărat. Henry însă râdea fără nicio reținere, cu gura până la urechi, atitudine care nu se potrivea cu comportamentul lui potolit. Lucrând împreună, uneori încercam să-l provoc să râdă, doar ca să-l văd cum se prăvălește pe birou sau cum se reazemă de scaun, râzând cu lacrimi și dezvelindu-și dinții albi. Țasa a fost al treilea lucru: avea niște dinți extraordinar de frumoși.

În realitate, Henry era un bărbat obișnuit. Se achita de munca lui cu conștiinciozitate. Nu-și asuma riscuri. Când îi venea rândul